

TWAALFDE HOOFDSTUK.

HOE SPELDEMANS BESLOOT VAGEBOND TE WORDEN.

— Auw-wauw-aâaûw!

Zoo geeuwde Bertrand, en trok zijn mond open als een schuurdeur.

— Auw-wauw-aâaûw!

Zoo antwoordde Robert, en zette den mond even wagenwijd open.

Ze keken elkander een stond aan en barstten dan in lachen uit.

— Gij schijnt hier veel vermaak te vinden, broeder, zei Robert.

— Ik kan van u hetzelfde zeggen, sprak Bertrand.

— Inderdaad.

— Gelukkig dat Nora aan haar toilet bezig is.

— Waarom dat?

— Die geeuwt tegenwoordig luider dan wij.

— Ge moet met mij bekennen, dat het hier alles behalve vermakelijk is.

— Waarom blijven we hier?

— Och, we zouden het hier allerbest schikken als we in den dag eene wandeling konden doen, en hier en daar een handje uitsteken.

— Gevaarlijk, want wie weet of Deraef niet ergens achter een haag of in een kant op de loer ligt. We moeten thans dubbel voorzichtig zijn... Herinner u het vertelseltje van grootmoeder: In den tijd dat de beesten spraken, woonde er op de heide eene rattin, en die had een klein ratteken en dat heette Knagelijntje... Ge kent het, niet waar?

— Zeker, maar dat heeft de rattekens tot heden niet belet op de heide rond te loopen.

Ze zwegen eene wijl.

— Als we vandaag eens een uitstapje deden, zoo goed mogelijk vermoemd? zei Bertrand.

— Ik ben uw man! Maar wat zullen we Nora zeggen? Zij heeft mij doen beloven, dat ik zonder haar geen stap buiten ons verblijf zal wagen.

— Denkt ge er aan? Als we ons buiten begeven, en we worden door Nagelheer den Kater of liever door Deraef bij de lurven gevat, dan hebben wij het ons zelven te wijten. Maar we hebben het recht niet, Nora aan dat gevaar bloot te stellen.

— Gij hebt gelijk. Blijf gij dan hier. Ik kan het echter niet meer uithouden en ik ga eene wandeling doen en trachten een kolfje naar mijn hand te vinden.

— Neen, ik laat u niet alleen gaan. Ik ga er met Nora even over spreken. Ik ben dadelijk terug.

— Doe maar... Auw-wauw-aâaûw!

Eenige minuten later kwam Robert terug in het vertrek.

— Victorie! kreet hij. Ik mag gaan, maar ik heb plechtig moeten beloven niet te ver van het kasteel te wandelen en mijne handen thuis te houden.

— Dan gaan we ons spoedig verkleeden.

— Waar is Jan?

— Waarschijnlijk in zijne kamer... De kerel is gisteren weer stomdronken thuis gekomen... We zullen verplicht zijn hem door te zenden.

— En hier van honger om te komen. Wat zouden we zonder hem beginnen?

— Ge hebt gelijk.

Robert opende eene deur, die in een gang uitgaf en riep:

— Jan!... Jan!...

De koetsier, nog half slaperig, kwam met loomen stap binnen.

— Hebt ge uw revolver?

— Ja.

— Ge moet het huis bewaken. Wij gaan op reis.

— Op reis?

— Voor een paar uren. Wij stellen mevrouw onder uwe bescherming, en den pennelikker onder uw waak-

zaamheid.

— In regel, zei Jan.

Hij legde zijn revolver op de tafel, nam plaats in een leunstoel, strekte de beenen uit en zei:

— Ge kunt gaan.

Robert en Bertrand wisten dat ze volle vertrouwen in den reus konden stellen.

— Laat vooral den pennelikker niet ontsnappen.

Jan wees met een blik op zijn revolver.

— Kom, Robert, sprak Bertrand.

De twee mannen traden in de slaapvertrekken en kwamen na een half uurtje, rijkelijk gekleed, gehandschoend en den hoogen hoed op het hoofd, terug in het salon.

Bertrand droeg een langen grijzen baard en een blauwen bril; Robert had een blonden puntbaard en een pince-nez op den neus.

De eerste die steeds een bloedrood aangezicht vertoonde, had nu een bleeke gelaatskleur en de tweede, de bleeke Robert, bloosde nu als een «belle-fleur».

— N'est-ce-pas, monsieur le baron? zei Bertrand.

— C'est ainsi, Monsieur le comte, antwoordde Robert.

Jan de koetsier, die reeds andere vermommings van hen had gezien, staarde hen bewonderend aan.

— Zelfs de overste der geheime politie zou u niet herkennen, sprak hij.

— Des te beter... We gaan langs de groote poort van het kasteel, niet waar, baron?

— Faites à votre guise, mon cher comte.

En langs de eiken trap gingen ze heen.

Jan strekte zich nu nog gemakkelijker uit in zijn leunstoel.

Eenigen tijd keek hij, in gedachten verslonden, naar de zoldering.

Hij geeuwde.

Hij stond op, ging naar de schouw, haalde een sigaar uit een kistje en ontstak ze.

Na eenige trekken aan de sigaar, wierp hij ze weg,

— Dat smaakt niet, gromde hij.

Hij ging weer zitten en geeuwde luider.

— Ik wilde dat ik bij Robert en Bertrand was. Kon- den die edele heeren geen knecht medenemen?

Weer bleef hij eene poos nadenkend naar de zoldering staren.

— 't Is hier om dood te vallen van verveling... De jonge dame zal niet te voorschijn komen... Zouden ze lang wegblijven?... En ik mag niet slapen, want die pen- nelikker is niet te betrouwen... Als ik dien heer eens uit zijn hok haalde!... Waarom niet?... Dan heb ik hem onder schot.

Hij ging lachend naar het vertrek van Speldemans en opende de deur.

— Hoe is 't, lettervreten, spelen we een écarté?

Speldemans, die aan de tafel zat te schrijven, keek even op naar den koetsier.

— Ssst! Stoor mij niet... Ik luister naar de ingeving van de Muzen!...

— Zou de vent gek gewonden zijn? dacht Jan.

En luid vroeg hij:

— Wat is er van de musschen?

— Zij dicteeren mij verzen.

— 't Doet mij plezier, maar laat de musschen met vrede en kom een kaartje trekken.

— Ssst!... Een oogenblik... Het is bijna af!

— Ik wacht.

Na nog eenige regelen te hebben geschreven, wierp Speldemans de pen neder, nam een blad papier in de hand en kreet:

— Hier is het!

— Wat?

— Mijn liedlied!... Luister naar het meesterwerk van den armen, gevangen dichter.

En hij las, in de eene hand het papier en met de ande- re breede gebaren makende:

Zooals de oceaen zijn baren voort laat hollen,
Al kokend uit mijn hart, dat van de liefde zwelt,
Loopt ook mijn bloed steeds rond in de gespannen ad'ren,
Al kokend uit mijn hart, dat van de liefde zwelt,
Ik weet dat gij van mij zes passen zijt verwijderd,
En slechts een broze muur ons van elkander scheidt.

«Ik luister naar de ingeving van de Muzen». (Blz. 110)

En toch is 't mij te moe alsof ge in verre streken,
Ja, honderd uren ver van mij verwijderd zijt.
Waarom behoor ik niet tot 't gild der toovenaren,
Dan liet ik 't minnend hart uit mijn boezem los,
'k Zou met mijn tanden dan den brozen muur verscheuren,
En vliegen tot bij u, zooals een steigrend ros.

— Speelt ge nu met de kaart, ja of neen? vroeg Jan.

— Kaart! Kaart! Wie spreekt er van kaart?

— Ik!

- Zegt de poëzie u dan niets, lomp schepsel?
- 't Spreekwoord zegt: zoo zot als een musch, en ik geloof dat het spreekwoord gelijk heeft, want als ge naar de musschen blijft luisteren, wordt ge ook zoo zot... als een musch... Een écarteeken of een bieken?
- Het zij zoo. Ik zal Pegasus verlaten voor ruiten heer en schuppen zot!...
- Kom, we spelen in het salon... De bazen zijn op den wandel.
- Met de jonge juffer?
- Wat jonge juffer?
- De gravin...
- De vrouw van Robert... Die zit in hare slaapkamer.
- Speelt ze niet mee?
- Ga het eens vragen.
- Waar is ze?
- Hij zou het doen! Bemoei u met uw zaken en met de kaarten... Pak een stoel... We zien wie geeft... Harten aas... Ik begin...
- Een paar partijtjes werden gespeeld.
- Ik heb dorst, zei Jan.
- Zoo'n dorst niet als ik.
- Als wij eens een fleschje kraakten?
- Mij goed.
- Ik ga een flesch halen... Ik heb hier mijne revolver in de hand... Als ge u durft roeren, zijt ge dood.
- Ga gerust.
- De koetsier bracht eene flesch, ontkurkte ze, en vulde twee glazen.
- Op uwe gezondheid!
- Santus!
- Overheerlijk vocht!... Zoo hebben we hier een vol-
len kelder.
- Heerlijk!
- Ze kaartten voort.
- Een uur later stonden er drie flesschen ledig op de tafel.
- Jan dronk veel, want hij had een verschrikkelijken nadorst.
- Speldemans dronk zeer weinig, want hij had een doel.
- De koetsier sprak moeilijk, met een dubbele tong, en

hij haalde een vierde flesch.

Het partijtje, dat ze begonnen hadden, geraakte niet ten einde.

De ooggen van Jan vielen dicht en een paar oogenblikken later snorkte hij, met het hoofd op de handen.

Speldemans bleef nog een lange wijl zitten.

Dan stond hij op en sloop op de teenen naar de achtervertrekken.

Tegen het glazen schutsel, dat de kloof afsloot en ook dit vertrek verlichtte, zat Nora, een boek op den schoot.

Bij het opengaan der deur hief zij het hoofd op.

Zij bemerkte Speldemans en uitte een lichten gil.

De romanschrijver legde den vinger op den mond.

Hij trad in de kamer en sloot de deur achter zich.

Nora sprong op.

— Wie zijt gij? kreet ze.

— Niet zoo luid, mejuffer... Wie ik ben?... Uw redder!...

— Mijn redder!... Als ik mij niet bedrieg, zijt gij de man die in het park werd gevangen genomen.

— Verschooning... Ik heb me laten vangen.

— Ik begrijp niet!

— Voor u!

— Voor mij? Verklaar u nader, mijnheer.

— Uit liefde!

— Hé?...

— Zoodra ik vernomen heb dat de bandieten u hadden opgelicht, heb ik eene vurige liefde voor u in mijn hart voelen geboren worden.

— Ik heb u nooit gezien.

— Ik zie u ook voor de eerste maal. Het romantische van uw toestand heeft die liefde in mij doen ontvlammen. Ik ben dichter, mejuffer, en romanschrijver!

— Wie heeft u losgelaten?

Nora deed een stap naar de deur.

— Hoor mij nog een stond aan, mejuffer. Ik kom u redden uit de handen van de vreeselijke boosdoeners... Uwe oplichters zijn hier niet en Jan de koetsier ligt dronken te ronken.

— Volgens loffelijken gewoonte!

— Volg me, mejuffer, en ik zal u bij uwe moeder

terugleiden, want ge kunt, ge moogt hier niet langer blijven.

— Waarom niet? Ik verblijf hier uit vrijen wil.

— Omdat ge niets weet!

— Wat moet ik weten?

— Omdat men u bedriegt.

— Wie bedriegt mij? Pas op uwe woorden, want ik zal ze allen herhalen als Arnold tehuis komt.

— Arnold van Slewang?

— Ja.

— Die bestaat niet. Hij is het, die u schandelijk bedriegt. Hij is een gemeene schelm.

En op ieder woord drukkende:

— Hij is de beruchte vagebond Robert.

Speldemans stond daar triomfantelijk.

Hij was er zeker van, dat zijne woorden een geweldigen indruk op het meisje zouden maken.

Hij bespiedde op het gelaat der jonge gravin, welke uitwerking de slag maakte, dien hij meende te hebben toegebracht.

Nora bleef zeer kalm.

Zij antwoordde bedaard:

— Dat weet ik.

Ware de jonge vrouw in een jongen ijsbeer veranderd, om de cakewalk voor Speldemans te dansen, deze laatste zou niet erger versted staan kijken hebben.

— Hoe?... Ge weet?...

Nora lachte en knikte bevestigend.

— Ik weet dat mijn echtgenoot de beruchte Robert is, en dat zijne voorgewende moeder de trotsche gravin van Slewang, de beruchte Bertrand is. Ja, dat weet ik allemaal, en ik weet nog meer, dat gij niet weet!

Speldemans kon met moeite eenige woorden uitbrengen.

— En... ge... vlucht niet!... kreet hij.

— Neen.

— Ge... blijft... bij... die bandieten!

— Ja.

— De dochter van gravin van Grobbendonck...

— Ik ben thans mevrouw Robert. Mijn echtgenoot heeft mij volle vrijheid gelaten, nadat ik vernomen had

wie hij was... Ik heb hem boven alles lief. Ik blijf bij hem.

De woorden stikten den romanschrijver in de keel.

Hij bleef een oogenblik bewegingloos, besluitloos, en verliet toen haastig het vertrek.

Hij wist niet al te wel wat hij deed.

Dat was hem te sterk.

In het salon lag Jan de koetsier nog steeds te snorken.

Een oogenblik dacht Speldemans aan de vlucht.

De weg langs de kloof was vrij.

Hij schudde echter het hoofd. Na eene wijl de glazen deuren, den weg der vrijheid, aanschouwd te hebben, haalde hij de schouders op en murmelde:

— Waarom vluchten? Waarheen?

En hij begaf zich naar zijne kamer.

Daar viel hij op een stoel neder.

Op dit oogenblik zag hij de schim van Nora in de deuropening.

Hij sprong op.

De deur werd toegeworpen en langs buiten op slot gedaan.

Het meisje was achter hem geslopen en zette hem opnieuw gevangen.

Speldemans zonk terug op den stoel.

— Dat ontbrak er nog aan, zuchtte hij. Mijn ideaal, waarvoor ik mijne vrijheid veil had, sluit mij op!... De wrange beker van het noodlot is nu tot aan den boord gevuld. Ik zal hem in een teug ledigen... Ik word bandiet!

Een stond bleef hij bij dit woord verwijlen, dat hem afschrikte, maar besloten vervolgde hij:

— Ja, bandiet... De jonge gravin is tevreden en gelukkig tusschen de vagebonden, waarom zou ik het dan niet zijn? Schrijven, terug naar mijne zolderkamer, meer niet eten dan wel, voor een hongerloon werken, neen, dat nooit meer!... Schrijven! Nog voor geen hesp!

Hij vatte het blad papier, waarop hij zijne verzen geschreven had en scheurde het aan stukken.

— De werkelijkheid is sterker dan de verbeelding: het romantisme is naar den bliksem!

Willen Robert en Bertrand mij bij hen houden, dan ben ik hun man!... Ik geloof dat ik eindelijk mijne voca-

tie heb gevonden, dat ik op den rechten weg ben. Vagebond, ja, dat is het!... Vagebond!

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN